

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.20.336/2007/5. szám

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla a Bagdi-Kovács Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bagdi László ügyvéd) által képviselt **felperes neve (címe)**szám alatti lakos felperesnek, - a Solymár Károly Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Solymár Károly ügyvéd) által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** szám alatti lakos I. rendű, a Dr. Hartai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Hartai Győző ügyvéd) által képviselt **II.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű II. rendű alperes ellen kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Békés Megyei Bíróság 2007. május hó 29. napján kelt 5.P.20.160/2006/20. sorszámú ítélete ellen a II. rendű alperes részéről 21., míg a felperes által 22. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja**, és a II. rendű alperes kamatfizetésének kezdő időpontját 2007. január hó 27. napjában állapítja meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az I. rendű alperesnek 180.000,- (Egyszáznyolcvanezer) Ft, míg kötelezi a II. rendű alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt a felperesnek 120.000,-(Egyszázhuszezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 420.000,- (Négyszázhuszezer) Ft másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

Az I. rendű alperes a felperes fia, aki jelenleg a II. rendű alperes ügyvezetője. A felperes a 100 %-os állami tulajdonban volt **D.** Rt. középvezetője volt. A felperes és 3 társa az Rt. privatizációjában - inkognitóban - részt kívántak venni. Az I. rendű alperes tanácsára elhatározták, hogy létrehoznak egy gazdasági társaságot, amely a privatizációs pályázaton részt vesz, majd a

társaság a megszerzett részvényeket a tőkét biztosító természetes személyekre - befizetések arányában - egy előre meg nem határozott jogi konstrukció alkalmazásával, átruházta. A II.r. alperes jogelődjét az alperes barátai alapították a 2000. november 14. napján kelt társasági szerződéssel. A II. rendű alperesi jogelőd törzstőkéjét nem a cégjegyzék szerinti tagok, hanem a felperes és privatizátor társai bocsátották rendelkezésére, oly formában, hogy 5.000.000,-Ft-ot fizettek be az alakuló társaság letéti számlájára, amelyből 2.000.000,-Ft a felperestől származott. A felperes és tőkés társai a II. rendű alperes jogelődje részére akként teljesítettek további tőkeszolgáltatást, hogy különböző összegekben készpénzt adtak át a felperesnek, aki azt hol közvetlenül, hol pedig az I. rendű alperes közreműködésével fizette be a II. rendű alperes jogelődjének. A felperes 2000. november 17-én 4.000.000,-Ft-ot, november 20-án 5.000.000,-Ft-ot, december 15-én 4.000.000,-Ft-ot fizetett be a II. rendű alperesi jogelőd számlájára, aki 2001. február 13. napján 5.000.000,-Ft-ot fizetett vissza a felperesnek. A felperes befizetéseiből 9.000.000,-Ft tőkés társaitól származott. A II. rendű alperes jogelődje a felperes befizetéseit rövid lejáratú kölcsönként könyvelte le és az 5.000.000,-Ft visszafizetése után fennmaradó 8.000.000,-Ft-ot az I. rendű alperessel szemben fennálló rövid lejáratú kötelezettségként tartotta nyilván.

A II. rendű alperes jogelődje és a **K. Rt.** a privatizációs pályázaton megszerezte a **D. Rt.** részvényeinek 85 %-át, ebből 60 % a II. rendű alperesi jogelődé lett. Az Rt fennmaradó 15 %-nyi dolgozói részvényét a felperes és két privatizátor társa szerezte meg. A II. rendű alperes a **D. Rt.** részvényeit - az előzetes megállapodás ellenére - nem ruházta át a felperesre és privatizátor társaira tőkejuttatásaik arányában, ezért a felek között vita alakult ki. A II. rendű alperes jogelődje a felperes privatizátor társaival elszámolt akként, hogy részben visszafizette tőkejuttatásaikat, illetve annak megfelelő névértékű részvény tulajdonjogát ruházta át.

A felperes az I. rendű alperes ellen sikkasztás büntettének alapos gyanúja miatt feljelentést tett, azonban az illetékes rendőrkapitányság a nyomozást megszüntette.

A felperes módosított keresetében kérte a bíróságot, hogy kötelezze az I-II. rendű alpereseket 7.000.000,-Ft, valamint ezen összeg után 2005. április 4. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamata egyetemlegesen történő megfizetésére. Keresetét azzal indokolta, hogy az I. rendű alperesnek kölcsönt adott, amelyet 2005. április 4. napján felmondott, azonban az I. rendű alperes nem teljesített. A II. rendű alperes tekintetében követelését jogalap nélküli gazdagodásra alapította.

Az I-II. rendű alperesek kérték a kereset elutasítását. Mindkét alperes a követeléssel szemben elsődlegesen elévülési kifogást terjesztett elő. Mindemellett vitatták, hogy a felperes által előadott tartalommal kölcsönszerződés jött volna létre. A II. rendű alperes arra is hivatkozott, hogy a felperesnek az általa nyújtott kölcsönt visszafizette, ezt okiratokkal igazolta. Az I. rendű alperes utalt arra, hogy a felperes által a II. rendű alperes jogelődjének átadott, befizetett pénz nem a felperesé volt, hanem tőkés társaié, amennyiben mégis a felperes a tulajdonos, úgy az, az édesanyjával fennállt házassági vagyonközösség címén a házastársáé is volt, akinek

ő törvényes örököse. A családjogi kapcsolatból eredően a 7.000.000,-Ft-os követelést akként teljesítette, hogy a törvényes öröklés alapján őt megillető vagyontárgyat testvérére - a felperes másik gyermekére - átruházta, ezért a kereset emiatt is alaptalan.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte a II. rendű alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt a felperesnek 6.000.000,-Ft-ot, valamint ezen összeg után 2005. április 4. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű kamatát, továbbá 720.000,-Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Határozata indokolásában kifejtette, hogy az I. rendű alperes büntető eljárás során tett nyilatkozata a kölcsönszerződés alapján fennálló tartozás elismerésének nem minősíthető, miután az nem volt címzett jognyilatkozat. Emellett a felperes maga sem terjesztett elő olyan tényállítást, amely alapján a kölcsönszerződés létrejötte megállapítható. A felperes és privatizátor társai, valamint az I. rendű alperes között létrejött, a II. rendű alperesi jogelőd megalapítására és a részvénytársaság privatizációjára irányuló szerződés egyrészt színlelt, másrészt pedig érvénytelen, miután jogi okból lehetetlen szolgáltatás nyújtására irányult, ugyanis az I. rendű alperes a II. rendű alperes jogelődjének nem vált tagjává, ügyvezetőjévé, ezért sikeres privatizáció esetében sem teljesíthette volna a részvényátruházást. Az I. rendű alperes a II. rendű alperes jogelődje nevében érvényesen nem vállalt kötelezettségeket, éppen ezért a Ptk. 237. § (1) bekezdése alapján az eredeti állapotot kell helyreállítani, azaz a felperes és privatizátor társai által nyújtott szolgáltatások visszajárnak. A felperes által a II. rendű alperes jogelődjének átadott készpénz összegét részben a tanúk vallomása, részben pedig a büntető eljárás során készült revizori jelentés adatai alapján 6.000.000,-Ft-ban állapította meg. Az ezt meghaladó felperesi követelés vonatkozásában arra az álláspontra helyezkedett, hogy az átadás tényét a felperes minden kétséget kizáró módon nem tudta bizonyítani. Miután a II. rendű alperes jogelődjéhez mindenféle érvényes jogcímen nélkül került a 6.000.000,-Ft, ezért annak visszafizetésére a Ptk. 361. § (1) bekezdése alapján köteles. Az I. rendű alperes házassági vagyonközösségből eredő követelése beszámításával kapcsolatos igényét, illetve az erre alapított elszámolásra történő hivatkozást elvetette, utalva arra, hogy az I. rendű alperes mindvégig tagadta a pénzátvétel tényét.

Az ítélet ellen a felperes és a II. rendű alperes terjesztettek elő fellebbezést.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása mellett kérte a II. rendű alperes marasztalásának felemelését 7.000.000,-Ft-ra, emellett az I. rendű alperes egyetemleges kötelezését ezen összeg, valamint az elsőfokú ítéletben írt mértékű és tartamú kamat megfizetésére. Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból helytelen következtetésre jutott, miután kétséget kizáró módon bizonyította, hogy az I. rendű alperest bízta meg a részvénytársaság

privatizációjának lebonyolításával, az I. rendű alperes erre figyelemmel további személyek igénybevételel létrehozta a II. rendű alperes jogelődjét, aki eredményesen pályázott a részvényekre. Az I. rendű alperesnek összesen 8.000.000,-Ft-ot adott át részvénytársaság

céljából, ezt a II. rendű alperes könyvelése is igazolja, miután ilyen összeget tartanak nyilván az I. rendű alperessel szemben fennálló kötelezettségként, amely nyilvánvalóan csak tőle származhatott. Az I. rendű alperes, mint megbízott, a Ptk. 474. §-a alapján köteles az átvett pénzüsszeggel elszámolni és azt részére visszafizetni.

A II. rendű alperes az elsőfokú ítélet megváltoztatása mellett kérte a kereset elutasítását. Fellebbezése indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság eljárási jogszabálysértéssel állapította meg a tényállást, illetve elévülési kifogását nem vette figyelembe, ezzel kapcsolatban az ítélet indokolást nem tartalmaz. Az eljárás során mindvégig tagadta, hogy jogelődje a felperestől pénzt vett át részvényvásárlás céljából, ebben a körben csupán a felperes előadása állt rendelkezésre, ennek ellenére azt az elsőfokú bíróság tényként állapította meg. Jogelődje alaptőkéjét a cégjegyzék szerinti alapító tagok fizették be, az ezzel ellentétes tartalmú tényállás szintén csak a felperes előadásán, illetve érdekelt tanú vallomása alapján. Tényként pusztán az állapítható meg, hogy a felperes társai és az I. rendű alperes járult hozzá jogelődje vagyonához, amely részben visszafizetésre is került, ugyanakkor a felperesnek ezen az alapon igénye nem állhat fenn.

A felperes fellebbezése egészében, míg a II. rendű alperesé túlnyomó részében **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállást okszerű mérlegeléssel állapította meg és abból helytálló anyagi jogi következtetésre jutott.

Kétségtől az elsőfokú ítélet indokolása nem tartalmazza az alperesek elévülési kifogásával, annak elvetésével kapcsolatos jogi indokokat, azonban az nyilvánvalóan megtörtént, hiszen a II. rendű alperes marasztalását mondta ki az ítélet. Miután a felek között valóban nem jött létre kölcsönszerződés, ezért a kölcsön visszakövetelésének elévülésével kapcsolatos kifogás nyilvánvalóan alaptalan.

Helyesen állapította meg azt is az elsőfokú bíróság, hogy a felperes és társai, valamint az I. rendű alperes között jogilag lehetetlen szolgáltatásra irányuló szerződés jött létre, miután az I. rendű alperes a feltétel bekövetkezte (sikeres privatizáció) esetén sem rendelkezhetett a megszerzett részvények felett, így azokat nem is ruházhatta át a felperesre és társaira.

A felperes és társai, valamint az I. rendű alperes viszonylatában kétségtől megbízási szerződés jött létre, amelyet azonban az I. rendű alperes teljesített, hiszen a privatizátorok által átadott készpénzt a II. rendű alperes jogelődjének befizette, így nem maradt a birtokában olyan pénzüsszeg, amelyhez a megbízási teljesítése kapcsán jutott. A megbízási szerződés annak teljesítésével megszűnt, ugyanakkor az I. rendű alperes birtokában készpénz nem maradt, így nem áll fenn fizetési kötelezettsége

a megbízóival szemben. Megjegyzendő, hogy a felperes saját személyes előadása alapján is a tőkejuttatások túlnyomó részét közvetlenül a II. rendű alperes jogelődjének bankszámlájára fizette be, ezért a vissza nem fizetett teljes összeg vonatkozásában követelést megalapozottan egyébként sem érvényesíthetett volna az I. rendű alperessel szemben.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló tanúvallomások és okirati bizonyítékok alapján helyesen állapította meg a felperesnek visszajáró, és a II. rendű alperes által jogalap nélkül birtokban tartott pénzüsszeget, az elsőfokú ítélet ebben a tekintetben is helytálló.

Nem vette azonban figyelembe az elsőfokú bíróság azt, hogy a felperes keresetét - fizetési meghagyását - csak az I. rendű alperes ellen terjesztette elő, és a per során terjesztette ki keresetét a II. rendű alperesre, aki azt 2007. január 26. napján vette kézhez, így az azt követő naptól kezdődően esett csupán késedelembe.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét - a II. rendű alperes kamatfizetése kezdő időpontjának részbeni megváltoztatása mellett - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes az I. rendű alperes, míg a II. rendű alperes a felperes relációjában köteles a másodfokú eljárási költség megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján, amely 150.000,-Ft + 20 % ÁFA és 100.000,-Ft + 20 % ÁFA összegű ügyvédi munkadíjakból áll (32/2003. (VIII.22.) IM. számú rendelet).

Az eredménytelenül fellebbező felperes az Itv. 74. § (3) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM. számú rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles a le nem rótt másodfokú eljárási illeték viselésére.

S z e g e d, 2007. november 12. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Lakatos Péter sk.
előadó bíró

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
táblabíró